

**VIOLANTE'S
VLOEK**

**VIOLANTE'S
VLOEK**

FRED BEULEN

Eerder verschenen:

MARTHA	roman 2017 ISBN 9789402165494
KAMPEREN..... en andere ongein!	korte verhalen 2017 ISBN 9789402168839
HET JUDAS DILEMMA	novelle 2019 ISBN 9789402184877
DE WEEKENDEN	roman 2020 ISBN 9789464181678
GEIßLER	roman 2022 ISBN 9789464489880

Uitgeverij:	Brave New Books Singel Uitgeverijen, Amsterdam
Eerste druk:	2023
Schrijver:	Fred Beulen
Coverontwerp:	Fred Beulen
Coverafbeelding:	Violante da Montefeltro, ontleent aan een 19 ^e eeuws schilderij over de inhul- diging van de Malatestiana bibliotheek Schilder onbekend.
ISBN:	9789464806618
Redactie:	Fabiëne Belt Marianne Beulen -Darmstadt

© Fred Beulen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

INHOUDSOPGAVE

Een lijk op de vroege ochtend	5
Urbino, vijf maanden eerder	15
Isotta	60
Het onderzoek	66
Het dossier, twee maanden eerder	76
De terechtzitting	84
De terechtstelling	96
De Ural herkend	109
De Confrontatie	127
Op dood spoor	144
Ongewenst bezoek	154
Terug in Nederland	177
Overleg in Italië	192
Schotland	214
Terug naar Italië	239
De Finale	245
Afscheid	264
Nawoord	273

Een lijk op de vroege ochtend

Om zes uur 's ochtends ligt de markt er wat verlaten bij. Overdag, als er veel winkelend publiek onderweg is, is het hier veel drukker. Maar die zijn er nu nog niet. De motregen miezert op het plaveisel. Een stel mensen van de Gemeentelijke Reinigingsdienst loopt rond met een bezem, en veegt hier en daar wat vuil en afval bij elkaar. Zij worden gevolgd door een veegwagen met roterende borstels, die daarna alles bij elkaar veegt en opzuigt. Daarbij moet hij zorgvuldig de boompjes ontwijken, die daar zijn geplant om het plein wat groener te maken. Er is verder zowat geen mens op de markt. Voor de eerste werknemers die naar de naburige winkels of kantoren komen, is het nog te vroeg, voor verlate kroegtijgers die het plein oversteken, te laat. Als overdag de winkels open zijn, kan het hier wel gezellig druk zijn, maar nu is het erg leeg, naargeestig zelfs.

Grote statige panden, die vroeger als woonhuis gebouwd zijn, omringen het plein. De gevels getuigen van een rijk verleden, maar de meeste huizen zijn in de loop der tijd verbouwd tot winkels met daarboven een woning, die enkel bereikbaar is via de daaronder gelegen winkel. Nageen alle bovenwoningen zijn onbewoond, hetgeen je kunt zien aan de permanent geblindeerde ramen. De winkels trekken die bovenverdiepingen er vaak bij als opslagruimte, waardoor het aantal woningen aan dit plein gestaag afneemt. Als je hier 's avonds loopt nadat de winkels al gesloten zijn, werkt dit deprimerend, temeer daar er dan verder geen enkele bedrijvigheid meer is. Als er nu wat horeca zou zijn, zou dat al anders werken. Gezellige terrasjes waar mensen zitten, zouden dan wat meer uitnodigen om hier te zijn. Maar nu werkt het plein voor en na winkelsluiting op je gemoed.

Hoewel de markt officieel autovrij is, rijden er in de vroege ochtend toch wat vrachtwagens en bestelbusjes om de winkels, te bevoorraden. Op dit uur stoort dat niemand, ook niet die enkele voetganger die toch de markt oversteekt, wellicht al op weg naar zijn werk. Verder is er hooguit een enkele auto in een van de zijstraatjes.

Een krantenbezorger komt op zijn scootertje aangereden om, vanaf de overkant waar de veegwagen rijdt, zijn krant te bezorgen. Vroeger deed hij dat nog op de fiets, maar ook hier heeft inmiddels de vooruitgang toegeslagen. De krantenjongen rijdt een steegje achter een rij winkels in, omdat zich aan het begin daarvan de ingang naar een van de woningen boven de winkels bevindt. Daar woont blijkbaar wel iemand.

Hij steekt de krant in de brievenbus en wil dan zijn scooter omdraaien om weer weg te rijden, als hij ineens een stuk verderop in de doodlopende steeg op het wegdek een groot voorwerp ziet liggen. Hij kan niet goed zien wat het is en nieuwsgierig rijdt hij er naartoe. Even later schrikt hij zich ellendig als hij ziet dat het een mens is die daar, grotendeels ingepakt in plastic vuilniszakken, ligt. Ondertussen loopt een kat, die aan de zakken zat te snuffelen, geschrokken weg.

Even later komt er met gillende sirene en blauw zwaailicht een politiewagen aangereden, die inmiddels door de krantenjongen gewaarschuwd is. Twee agenten stappen snel uit om het tafereel gade te slaan. Terwijl een van de twee tegen een muur staat te braken om wat hij gezien heeft, heeft de ander, eveneens aangeslagen, ijlings het hoofdbureau gebeld om te melden wat ze hebben aangetroffen en om versterking te vragen. Ondertussen zetten de twee agenten de plaats van het delict af met linten,

zodat er niemand doorloopt en daarbij mogelijk sporen wist. Precies volgens het boekje.

Het duurt nog even voordat de versterking is gearriveerd. Voor het slachtoffer maakt dat niets meer uit: die is toch al dood. Dat is duidelijk.

‘Dat is al de tweede deze week’, laat een van de nieuwe agenten zich wat lomp ontvallen. “Weer een afrekening?”

‘Ja, daar lijkt het wel op’, zegt een ander, ‘maar deze ziet er wel meer toegetakeld uit. Geen fraai gezicht’

‘Dat is een dooie nooit’, luidt de korte repliek.

Even later arriveert de forensisch arts en begint het lichaam te onderzoeken. Andere rechercheurs zoeken de omgeving af, plaatsen wat extra lampen om beter zicht te hebben en speuren naar sporen, kijken of er camera’s hangen die mogelijk het een en ander hebben gefilmd en onderzoeken voorzichtig de kleding van het slachtoffer in een poging om iets te vinden dat aangeeft wat de identiteit van de man is. Ze vinden niets.

Inmiddels wordt het al wat drukker op de crimescene. Mensen hebben de sirene gehoord en zijn op het tafereel afgekomen. Meteen wordt er over het lichaam een wit tentje gezet om het slachtoffer aan het zicht te onttrekken. Voor je het weet staat de pers er en worden er foto’s genomen. Dat is ongewenst.

De krantenbezorger is wat apart genomen en er wordt van hem een eerste verklaring opgenomen. Heeft hij iets gezien, iets gehoord? Niets van dat alles. De jongeman vertelt precies hoe het is gegaan, Dat hij verderop in het steegje wat zag liggen, is gaan kijken en daar het lichaam aantrof. Hij is nog steeds hevig ontdaan als hij erover praat.

Vanuit een van de zijstraten rijdt een politieauto langs de borden die aangeven dat de markt verboden terrein voor auto's is, toch het marktplein op en beweegt zich in de richting van de steeg. De letters 'OvD' op de motorkap verraden dat het de auto van de Officier van Dienst is, de leidinggevende die gedurende de nachtelijke uren de leiding heeft. Uit de auto stapt een oudere, zwaarlijvige man die, zodra hij uit de auto is, zijn pet opzet en naar de linten loopt waarmee de steeg is afgezet. Hij kruipt er onderdoor en ziet meteen waar hij moet zijn. Het witte tentje over het lichaam is niet te missen.

De dienst van hoofdinspecteur Karel Hermans, de O.v.D. in kwestie, zat er bijna op toen zijn telefoon rinkelde en een van de twee dienders die als eersten ter plekke waren, aan hem vertelde wat ze hadden aangetroffen. Onmiddellijk kwam Karel in actie, stuurde de Dactyloscopische dienst en de forensisch arts naar de plaats delict, en dronk daarna snel zijn koffie leeg. Zijn collega die de dienst over zou nemen, werd niet eerder verwacht dan pas over een driekwart uur en dus besloot Karel om dit maar niet af te wachten en alvast zelf te gaan kijken wat er aan de hand was.

De collega's die al op de plek des onheils waren, begroetten hem met opgestoken hand en merken op dat het geen prettig gezicht is dat hij zal gaan zien. 'Zijn kop is er zowat vanaf geschoten', zegt een van hen tegen zijn baas. Die knikt alleen maar, duikt het tentje in en gruwet meteen van hetgeen hij daar aantreft. 'Hier is iemand behoorlijk kwaad geweest', is het enige dat hij opmerkt.

Karel kruipt het tentje weer uit, gaat rechtop staan en begint een sigaret te draaien. Hij kan die rotgewoonte maar niet laten en op een moment als dit is zo'n sigaret als afleiding zeer gewenst. Hij kijkt om zich heen. Ineens ziet hij

zijn collega met de krantenbezorger staan. 'Is dat degene die het slachtoffer gevonden heeft? Wat kan hij vertellen?'

'Hij heeft hem wel gevonden, maar verder niets gezien. Daar hebben we niet veel aan'.

'Weten we al wie de dode is?', vraagt de O.v.D. De collega schudt ontkennend zijn hoofd.

In zijn ooghoek ziet Karel de collega aankomen, die zijn dienst zal overnemen.

'En, weer wat nieuws? Ik heb al iets gehoord op het bureau, maar daar werd ik niet vrolijk van. Weet je al meer?'

Karel antwoordt dat hij nog niet verder gekomen was. 'Ik moet trouwens ook weer gaan. Ik heb vanmiddag een gesprek met de Rijksrecherche. Dat is nog over die kwestie van twee weken geleden.' Met die 'kwestie van twee weken geleden' bedoelde Karel een voorgenomen aanhouding die door zijn toedoen uit de hand was gelopen en waar inmiddels iedereen op het bureau van afwist.

Hij had op een morgen in alle vroegte een drugsdealer willen aanhouden in een pandje midden in de stad. Op het moment dat Karel aan de deur aanbelde, werd de voordeur met kracht opengetrokken en werd Karel hardhandig aan de kant geschoven door een man in onderbroek, die het daarna meteen op een lopen zette. Karel had vooraf zijn collega naar de achterkant van het pand gestuurd omdat hij verwachtte dat de verdachte wel via achterom zou willen ontsnappen, en daarom stond hij er aan de voorkant nu alleen voor. Een misrekening dus. De vluchtende crimineel duwde hem hard tegen de voorgevel en daarom greep Karel meteen naar zijn dienstwapen.

'Stop politie!', riep hij naar de weglopende man, die daarop inhield, ging stilstaan en zich omdraaide. Toen hij zag dat Karel alleen was, riep hij in zijn richting: 'Wat wil je nou,

ouwe dikzak?’ en maakte aanstalten om weer weg te rennen.

Karel riep terug ‘Blijf nu staan, ik ben te oud voor dit soort spelletjes’, om daarna, toen hij zag dat de man gewoon, achteruitlopend, zijn weg wilde vervolgen, gericht op diens benen te schieten.

Nu was Karel altijd al een goede schutter geweest, dus was het schot raak en de verdachte zakte kermend door zijn benen. ‘Ik heb je toch gewaarschuwd’, was wat Karel tegen hem zei toen hij de man handboeien om deed. De collega die naar de achterkant van het huis was gestuurd, kwam snel aangelopen toen zij het schot hoorde en waarschuwde een ambulance. Even later werd de verdachte afgevoerd.

Omdat de politie geweld had gebruikt bij een aanhouding, werd het voorval nader onderzocht, maar er waren zo vroeg geen mensen op straat, buurtonderzoek had niets opgeleverd en er waren dus ook geen getuigen naar voren gekomen. Niemand had gezien wat er precies was gebeurd. Ook niet dat Karel snel een mes in de handen van de man had gedrukt, zodat diens vingerafdrukken daarop stonden, en daarna dat mes een meter verderop had gelegd. Natuurlijk was dat mes gevonden en onderzocht, om daarna toegeschreven te worden aan de verdachte. Karel had ervoor gezorgd dat alleen diens vingerafdrukken erop stonden.

Uiteraard zorgde deze zaak voor veel ophef en kon het ook niet uitblijven dat de zaak door de korpsleiding, conform de regels, bij de Rijksrecherche gemeld werd om te bezien of het door Karel toegepaste geweld niet in strijd was met de Geweldsinstructie. Als dat wel zo was zouden er zeker gevolgen voor hem zijn, niet alleen disciplinair

maar ook strafrechtelijk. En dus werd hij ontboden om die middag zijn verhaal te komen doen.

Voor Karel was dit niet de eerste keer dat hij op het matje moest komen. Hij was nogal een 'rauwdouwer' en daardoor al eerder over de schreef gegaan. Maar nog nooit was hij schuldig verklaard, al had zijn directe chef hem eerder bij een gelegenheid op het hart gedrukt dat hij wel in de gaten had gehad wat er exact had gespeeld en dat hij nu weer geluk had gehad dat men niets had kunnen aantonen, maar dat hij er niet op moest vertrouwen dat dit steeds zo zou zijn.

'Ooit loop je wel eens tegen de lamp', had de chef gezegd. Daarbij speelde het feit dat hij wel als een goede politieagent met een prima staat van dienst werd gezien door zijn collega's, geen enkele rol meer. Het krediet was inmiddels verspeeld en dat maakte dat Karel zich vandaag toch wel afvroeg wat hem nu weer boven het hoofd hing en op hem af ging komen.

Hij ging eerst naar huis om enkele uurtjes te slapen. Daarna dacht hij snel om vervolgens, eigenlijk veel te vroeg, naar het politiebureau te gaan. Daar heerste grote bedrijvigheid en hij liep meteen door naar de collega die hem die ochtend had afgelost.

'Weet je al meer?', was het eerste dat hij vroeg, maar de collega schudde zijn hoofd. 'Nee, hij had geen papieren, portemonnee of wat dan ook bij zich en dus weten we nog steeds niet wie hij is. We hebben wel het vermoeden dat het geen Nederlander is, maar zelfs dat weten we niet zeker. Op dit moment wordt er onderzocht of hij voorkomt in onze registers, maar tot nu toe zonder resultaat. Een probleem daarbij is dat zijn gezicht kapotgeschoten is en dat zijn vingertoppen met schuurpapier behandeld zijn, waar-

door herkenning zeer moeilijk wordt. Maar ja, we zullen wel zien.'

Karel liep naar zijn bureau, ging zitten en keek naar de rommel op het blad. Hij vroeg zich af hoelang hij daar nog zou zitten. Nu bekreep ook hem de onzekerheid over het naderend gesprek. Even later kwam een collega hem roepen omdat de commissie waar hij mee zou gaan praten, klaar was voor het gesprek. Moeizaam stond hij op en sjokte achter zijn collega, aan. Ze moesten een verdieping hoger zijn, in een kamer achter in de gang. Toen hij naar binnen liep zag hij een drietal personen achter een tafel zitten. 'Het tribunaal', dacht hij terwijl hij ging zitten.

'Mijnheer Hermans neem ik aan. Neemt u plaats. Welkom', sprak de vrouw die in het midden zat. 'Ik ben mevrouw Engels, Officier van Justitie en voorzitter van deze onderzoekscommissie. Naast mij zitten de heren Peters en De Vries, beiden van de Rijksrecherche. Deze instantie is onpartijdig en maakt dus geen deel uit van de politie', legde zij uit. 'U weet waarover wij u vandaag willen horen en daarom zou ik u willen uitnodigen om uw verhaal te doen'.

Karel wist dat deze vraag zou komen en had zijn verhaal zorgvuldig voorbereid. Hij vertelde het doel van zijn bezoek aan het bewuste adres, daarbij vermeldend dat de man die hij aangeschoten had ook de gezochte verdachte was en dat die nog steeds in voorarrest zat.

'Nadat ik had aangebeld, vloog de deur ineens open, kwam de verdachte meteen naar buiten en werd ik door hem tegen de gevel gekwakt.' Karel gebruikte dit laatste woord opzettelijk om de vaart waarmee een en ander zich afspeelde te onderstrepen.

'Ik werd volledig verrast en riep hem nog na "stop politie", maar hij lachte mij alleen uit. Op een gegeven moment zag

ik dat hij een mes in zijn hand had en dat hij op mij af wilde komen. Op dat moment werd ik bang en heb ik op zijn benen geschoten, hetgeen volgens mij niet in strijd is met de geweldsinstructie nu ik handelde ter aanhouding en zelfverdediging.'

Karel keek vragend naar de drie leden van de onderzoekscommissie, een voor een. De voorzitter vervolgde: 'Er is inderdaad een mes gevonden, zo lezen we in het rapport van de collega. Was er op dat moment geen andere mogelijkheid om hem te stoppen en aan te houden? Heeft u hem ook gewaarschuwd?' Ook op deze vragen had Karel zich voorbereid.

'Ik denk niet dat er een andere mogelijkheid was. Ik ben niet meer de jongste zoals u ziet en ook mijn postuur zit nogal in de weg als zo'n jonge gast ineens met een mes op je af komt. Ik heb inderdaad nog even gewaarschuwd door 'stop of ik schiet' te roepen, maar hij maakte geen aanstalten om te stoppen en toen heb ik geschoten.'

Dat laatste was wel en niet waar. Het was waar dat de man geen aanstalten had gemaakt om te stoppen, maar het was niet waar dat Karel had geroepen dat de man moest stoppen en dat hij anders zou schieten. Maar goed, dat had toch niemand gezien of gehoord. De verdachte had wel anders verklaard, maar Karel had als politieman een streepje voor en werd op zijn ambtseed geloofd.

De voorzitter keek hem indringend aan en zei:

'U weet dat de verdachte in kwestie iets anders heeft verklaard? Dat u meteen geschoten heeft en dat hij helemaal geen mes bij zich had.'

Karel antwoordde met de vraag waar dat mes met die vingerafdrukken dan vandaan was gekomen? En dat hij natuurlijk wel had gewaarschuwd dat er anders geschoten zou worden, precies zoals hij het geleerd had.

Een van de andere leden van de commissie vroeg aan hem waarom hij niet eerst een waarschuwingsschot had gelost. Karel merkte daarover op dat hij daar geen tijd voor had gehad en dat hij bang was geweest omdat de verdachte met dat mes op hem af was gekomen. Daarom had hij meteen geschoten, maar wel op zijn benen. Niet om te doden, maar om hem te stoppen.

Er werden nog wat vragen gesteld door de commissie, maar toen was het gesprek toch voorbij. De voorzitter zei dat men zou beraadslagen en dan advies zou uitbrengen aan het OM en dat zou dan beoordelen of het vuurwapengebruik rechtmatig was geweest. Karel zou er daarna wel van horen, merkte zij op. Opgelucht verliet hij de kamer om weer terug te keren naar zijn bureau.

De collega's vroegen hem meteen hoe het was gegaan en zijn antwoord daarop luidde dat het hem eigenlijk wel meegevallen was. En dat was het ook. Hij had meer tegengas verwacht, maar de commissie had bij hem de indruk gewekt dat zij zich goed hadden kunnen voorstellen in wat voor een netelige situatie Karel had gezeten en dat hij gebruik had gemaakt van zijn dienstwapen. Zijn collega's waren zichtbaar opgelucht voor hem. Ook zij plaatsten, hem kennende, hun vraagtekens bij de toelichting die Karel had gegeven, maar niemand sprak dat ook uit. Iedereen hoopte dat het boek binnenkort gesloten zou kunnen worden.

*

Urbino, vijf maanden eerder

Philip was inmiddels 46 jaar oud. Hij wist dat hij van oorsprong uit Italië kwam en dat zijn ouders hem destijds in 1981 op vijfjarige leeftijd via een bureau voor interlandelijke adoptie ter adoptie aangeboden hadden gekregen. Deze organisatie had op haar beurt via de Gemeenschap van Sant' Egidio, een Italiaanse kerkelijke organisatie, de jonge Filippo ter adoptie aangeboden gekregen en in Nederland adoptiefouders gezocht. Zijn ouders hadden hem zelf opgehaald in Urbino.

In het begin was het moeilijk voor hem geweest. Hij kende het land, dat zo verschilde met zijn thuisland, niet en sprak ook de taal niet zodat hij geen contacten kon leggen, zelfs niet met zijn adoptiefouders. In het begin voelde hij zich dan ook erg eenzaam, maar gelukkig kon hij zich snel aanpassen en op den duur, zeker toen hij eenmaal de taal geleerd had, ging het veel beter. Toen voelde hij zich zelfs helemaal thuis in zijn nieuwe vaderland.

Door de adoptie kreeg hij een nieuwe achternaam, te weten 'De Boer' en vergat hij op den duur zelfs zijn originele Italiaanse. Ook zijn voornaam werd door zijn ouders veranderd van Filippo in Philip, dat in hun ogen beter klonk. Bovendien zorgde de adoptie ervoor dat hij Nederlander werd.

Hij was destijds in een goed katholiek gezin terechtgekomen, hetgeen ongetwijfeld het gevolg was van de inzet van de Gemeenschap van Sant' Egidio, een organisatie die geheel op confessionele leest was geschoeid. Hij had zich in zijn nieuwe gezin thuis gevoeld en was blij met de

evenwichtige opvoeding die hij had genoten. Zijn vader was universitair docent geweest aan de universiteit waar Philip later zelf rechten had gestudeerd en zijn moeder was werkzaam als onderwijzeres.

Ze konden zelf geen kinderen krijgen en daarom hadden ze zich ingeschreven voor een adoptiekind. Maar omdat ze inmiddels te oud waren voor een Nederlands adoptiekind, gelet op de regels die daar toen voor golden, hadden ze zich ingeschreven bij het bureau voor interlandelijke adoptie dat uiteindelijk alles voor hen had geregeld. Voor de adoptie van kinderen uit het buitenland golden toen nog andere regels.

Filippo groeide als Philip voorspoedig op en bleek een intelligente en snelle leerling. Hij leerde de taal snel en goed door de lessen van zijn moeder, die daar erg bedreven in was. De basisschool doorliep hij in rap tempo en de achterstand die hij in het begin had, was al na korte tijd niet meer merkbaar. Via het gymnasium kwam hij uiteindelijk op de universiteit en ging rechtsgeleerdheid studeren.

Toen hij afgestudeerd was, werd hij toegelaten tot de RAIO-opleiding, de opleiding tot rechterlijk ambtenaar, hetgeen een zware opleiding was maar waarvoor hij de strenge voorselectie zonder problemen haalde. De opleiding duurde enkele jaren en daarna werd hij definitief benoemd. Inmiddels was hij alweer zo'n achttien jaar rechter op een middelgrote rechtbank en soms vroeg hij zich af of het niet alweer tijd was voor een volgende stap, te weten de overstap naar een gerechtshof. Maar lang stond hij daar niet bij stil want hij had het nog altijd erg naar zijn zin op deze rechtbank.

Na al die jaren was hij nog steeds vrijgezel. Niet dat er geen vrouw in zijn leven was geweest. Een enkel vriendinnetje op de middelbare school, maar geen blijvertjes.

Op de universiteit had hij een relatie gehad met een jaargenootje, met wie hij zelfs korte tijd had samengewoond, maar toen hij wél werd toegelaten tot de RAIO-opleiding en zij niet, had dat uiteindelijk tot een breuk geleid en had zij een baan gezocht als jurist in een ander deel van het land. Hij had haar inmiddels alweer jaren niet meer gezien.

Daarna was er geen ander meer gekomen, met dien verstande dat hij wel, zeker onder de collegae, enkele vriendinnen had, maar daar had hij verder geen relatie mee. Hij miste het ook niet.

Op vakanties had hij wel eens vrouwen ontmoet en af en toe was er ook wat meer gebeurd, maar steeds als de vakantie voorbij was, had hij die dames niet meer gezien en had er ook geen verder contact meer plaatsgevonden. Daarbij speelde ook een rol dat hij ervan overtuigd was dat hij als rechter selectief moest zijn in zijn contacten en in het buitenland, waar niemand hem kende of wist wie en wat hij was, ging dat toch gemakkelijker. Maar, zoals gezegd, hij miste het niet.

Ook zijn Italiaanse afkomst hield hem niet echt bezig. Uiteraard had hij, toen hij ouder werd en zich toch ging afvragen wat zijn achtergrond eigenlijk was, zijn adoptiedossier wel eens opgevraagd en gelezen wat daarin stond, maar het had hem verder ook niets schokkends geleerd. Zijn geboortedatum was 13 augustus 1976, geboorteplaats Cagli in de Marche, een gebied in Italië, en zijn achternaam was oorspronkelijk 'Vasari', hetgeen hem verder niets zei. Het was de naam van zijn moeder geweest en daarnaast stond er in het dossier vermeld 'vader onbekend'. Naast de naam van het bureau dat de adoptie had verzorgd, kwam hij ook nog de naam van de Gemeenschap van Sant' Egidio tegen in de papieren, hetgeen bij hem ook geen belletje deed rinkelen. Verder stond er eigenlijk niets wetenswaardigs in de stukken.

Wat hij wel had gedaan was het bijhouden van de Italiaanse taal. De eerste vijf jaar van zijn leven was hij opgevoed in die taal en dat was hij zeker niet vergeten. Daardoor sprak hij al behoorlijk Italiaans en hij had die vaardigheid niet alleen bijgehouden maar zelfs uitgebouwd. Het gevolg was dat hij de taal nu vloeiend sprak. Om dat bij te houden was hij lid geworden van een Dante Alighieri vereniging, zo genoemd naar de beroemde Italiaanse schrijver, dichter en politicus die zo'n 700 jaar geleden overleed in Ravenna en die wordt beschouwd als de grondlegger van de Italiaanse taal. Hij volgde daar taalcurssussen en toen hij na zijn studie verhuisde naar een ander deel van het land, werd hij dan ook lid van een andere 'comitato', waar hij de cursussen voortzette.

Op de rechtbank was ook bekend dat hij oorspronkelijk van Italiaanse afkomst was, maar geadopteerd. De collega's vonden dat in het begin wel spannend, net als eerder zijn medestudenten, en stelden daar wel eens vragen over, waar Philip vervolgens meestal het antwoord schuldig op moest blijven, simpelweg omdat hij het zelf ook niet wist. Ook zijn goede kennis van de taal was hen opgevallen en het gevolg was dat hij vaak werd ingeschakeld als het Italiaans een issue was. Philip deed dat graag omdat hij het wel leuk vond zijn collega's daarmee te imponeren. En bovendien was het handig om de taal goed te kennen als hij op vakantie ging naar zijn oude vaderland.

Maar nu zat hij toch met een kwestie in zijn maag. Kort geleden had zijn telefoon ineens laten weten dat er een sms-bericht voor hem was. Hij opende het en las de navolgende, in het Italiaans geschreven, boodschap: *'Wij hebben nieuws voor u over uw biologische familie. Wij zullen ons binnenkort bij u melden'*.

Philip vroeg zich af waar dit opeens vandaan kwam en wie hierachter zat. Het bericht zelf gaf enkel een telefoonnummer als herkomst aan en toen hij probeerde dat nummer te bellen, werd niet opgenomen. Toen hij het later opnieuw probeerde kreeg hij te horen dat dit nummer niet meer in gebruik was. Philip besloot het verder maar te laten rusten.

Enkele dagen later herhaalde een en ander zich. Opnieuw een sms-je in het Italiaans.

'Bent u bereid om naar Italië te komen om hierover te praten? Kunnen we bellen?'

Philip vroeg zich af wat dit nu weer was en waar dit naartoe ging. Hij werd nieuwsgierig, dacht even na en antwoordde toen 'Ja'. In eerste instantie hoorde hij verder op die dag niets, maar s'avonds ging ineens zijn mobiel over.

'Met Philip', zei hij en een vriendelijke stem vroeg hem in het Italiaans:

'Geen namen graag, we weten niet of er iemand meeluistert. Ik bel naar aanleiding van ons eerder SMS-contact. Ik kan mij voorstellen dat het allemaal wat vreemd op u moet overkomen, maar geloof u mij daar hebben wij onze redenen voor. We weten dat u oorspronkelijk uit Italië afkomstig bent, wat uw eigenlijke naam is, en dat u in Nederland geadopteerd bent. Ik hoop oprecht dat alles goed is met u.'

Zonder zijn antwoord af te wachten vervolgde de stem: 'Wij hebben informatie over uw biologische familie en willen die graag met u delen. Maar ik hoop dat u begrijpt dat alles onder embargo moet gebeuren. Daarom willen wij u ook graag uitnodigen om op onze kosten naar Italië, naar

Urbino, te komen. Verder verzoeken wij u om hierover met niemand te praten. Bent u hiertoe bereid?' Philip zweeg even omdat hij niet goed wist wat hij hiermee moest.

'Ik begrijp best dat u hier even over na moet denken. Daarom laat ik u nu met rust zodat u kunt nadenken over mijn vraag. Maar omdat er haast mee geboden is, bel ik u morgen al terug. Zullen we zeggen, zelfde tijd?'

Philip gaf aan 'OK', waarna de verbinding werd verbroken.

De volgende dag, exact om dezelfde tijd, rinkelde zijn telefoon opnieuw. Philip noemde wederom zijn voornaam en dezelfde stem als gisteren vroeg: 'En?' Philip had er in de tussentijd goed over nagedacht, gewikt en gewogen maar de nieuwsgierigheid, zowel naar zijn biologische familie als naar wat hier allemaal achter zat, had het pleit toch gewonnen. 'Ik kom naar Urbino.'

Daarna ging het gesprek over allerlei praktische zaken. Hij zou al over drie dagen vertrekken. De volgende dag regelde hij op zijn werk dat een collega een zitting over zou nemen en dat hij dus vrijaf kon nemen. Hij vond het ook wel spannend!

*

Hij besloot te gaan vliegen, zeker nadat hij op internet had gezien dat er in de Gotthardtunnel in Zwitserland weer eens werkzaamheden werden verricht waardoor de tunnel afgesloten was. Dat betekende dat hij dan via San Bernardino om zou moeten rijden hetgeen zeker 100 km extra zou kosten. Dat werd wel erg veel rijden en zou daardoor wel erg lang gaan duren. Daarom besloot hij dus maar te gaan vliegen.

Al vroeg vertrok hij naar Weeze bij Düsseldorf om van daaruit per vliegtuig naar Ancona te vliegen. Dat vond Philip eigenlijk het meest vervelende van alles, het reizen met een maatschappij als Ryanair, die nu net niet uitblinkt in service. Maar goed, er vliegt nu eenmaal weinig anders op Ancona en zijn contact in Italië had hem laten weten dat vliegen op dat vliegveld het beste zou zijn, als hij zou besluiten te gaan vliegen. Toen hij aangaf dat ook te zullen gaan doen omdat autorijden te lang zou gaan duren, hadden zij alvast een huurauto voor hem op dat vliegveld geregeld. En dus zat hij nu in de vertrekhall te wachten totdat hij kon 'boarden'.

Hij bestelde een kop koffie aan de balie, juist op het moment dat hij een bericht per sms ontving:
'Uw auto staat al klaar en uw huisbaas weet van uw komst. Vanavond nemen wij contact met u op. Goede reis gewenst.'

Toen er werd omgeroepen dat de boarding zou gaan plaatsvinden, haastte hij zich naar de gate, liet nogmaals zijn ticket zien en kon toen snel doorlopen. Enkele uren later stond hij op het vliegveld in Ancona. Ineens hoorde hij dat er werd omgeroepen:

'Signore De Boer, haast u naar de balie voor de huurauto's.'

Snel zocht hij die balie op, noemde tegen de grondstewardess zijn naam en nam allerlei papieren, die hij moest ondertekenen, in ontvangst, samen met autosleutel. Aan de sleutel zag hij dat hij een BMW mee kreeg.

Er zat ook een envelop bij. Men legde hem uit dat daarin een briefje met het adres zat. Er liep iemand met hem mee om hem te wijzen waar de auto geparkeerd stond en even later kon hij instappen. In de auto opende hij de envelop en vond daarin het briefje met het adres waar hij naar toe zou

moeten rijden. Het bleek een agriturismo net buiten Urbino aan de Via Bocca Trabaria Ovest te zijn. Gelukkig had zijn huurauto een navigatiesysteem waardoor hij het wel zou kunnen vinden.

De reis per auto duurde zo'n twee uur, maar uiteindelijk vond hij toch de plek waar hij moest zijn. Het laatste stuk van de weg was erg bochtig, waardoor hij niet hard kon rijden. Vanuit de Via Bocca Trabaria Ovest voerde een onverhard landweggetje, dat zo'n 800 meter steil naar beneden liep, hem naar de agriturismo, waar men al op hem gerekend had. Ze hadden hem al aan zien komen rijden over het landweggetje en nadat hij de auto geparkeerd had, kwam er een man naar hem toegelopen die hem welkom heette en hem wees waar het appartement was. De sleutel stak op de deur.

Hij bedankte de man voor zijn ontvangst, liep het appartement in en ging het eens op zijn gemak bezichtigen. Het was eigenlijk best ruim en het viel hem op dat er twee slaapkamers waren, waarin de bedden waren opgemaakt. Hij schonk er verder geen aandacht aan. Bovendien bleek dat de koelkast gevuld was met wijn, bier en frisdrank. Er werd goed voor hem gezorgd.

Toen hij zo'n klein uurtje in het appartement was verscheen er ineens een grote militaire helikopter boven het huis en vloog een rondje, bleef daarna even hangen met veel lawaai en vertrok toen weer. De piloot had de situatie goed gadeslagen en via zijn boordmicrofoon aan iemand laten weten 'è arrivato' ¹, waarna de ander had geantwoord 'Ok', en de piloot was weer weggevlogen. Uiteraard had Philip dat niet gehoord, maar hij had zich wel afgevraagd wat die helikopter daar moest. Eigenlijk hield hij niet van al

¹ Vertaling: Hij is aangekomen

die geheimzinnigheid, maar hij zou wel zien waar het toe leidde. Enerzijds beangstigde de situatie hem, maar aan de andere kant werd er goed voor hem gezorgd, dus ging hij er vanuit dat hij niet in gevaar was. Maar het bleef wel heel erg vreemd allemaal.

Nadat hij een tijdje buiten op het terras had gezeten zag hij dat een klein autootje het grindpad naar beneden kwam rijden, waarop hij zelf besloot naar binnen te gaan en de deur te sluiten. Waarom hij dat deed wist hij niet; het gebeurde in een opwelling. Vanachter het keukenraam zag hij dat de auto werd geparkeerd naast zijn huurauto. Een dame stapte uit, pakte een rolkoffertje uit de kofferruimte en kwam naar het huis gelopen. Even later werd er op zijn deur geklopt.

Hij maakte de deur open en keek in een vriendelijk glimlachend gezicht. Voor hem stond een charmante vrouw van middelbare leeftijd, elegant gekleed.

‘Hallo, ik ben Isotta Pantani en door de organisatie gestuurd om u welkom te heten. Heeft u het gemakkelijk gevonden? Bevalt het appartement in de “Agriturismo Cà Ferro” u?’

Philip vroeg zich af welke organisatie zij bedoelde. Degeen die hem had gebeld toen hij nog in Nederland was, had geen naam van een organisatie genoemd. Hij ging er vanuit dat hij dat nog wel zou horen.

Hij deed een stap naar achteren om haar binnen te laten, onderwijl zeggend dat hij er inderdaad rechtstreeks naar toe was gereden en dat het appartement erg mooi was. Het rolkoffertje ratelde over de tegels in de vloer. Hij keek naar het koffertje en Isotta haastte zich om te zeggen dat zij de komende dagen ook in het appartement zou logeren om hem van dienst te kunnen zijn. Philip bedacht dat dit de tweede opgemaakte slaapkamer verklaarde.

Zij bracht haar koffertje naar boven en liep even later weer de trap af naar de keuken. Het viel hem op dat ze haar eerder opgestoken haar nu los had gemaakt zodat het kastanjebruine lange haar over haar schouders viel. Een mooie vrouw.

‘Heb je al koffie gehad?’ Ze tutoyeerde hem nu. Hij zei van niet, waarop ze zei: ‘Dan zal ik die eerst maar eens maken’. Even later zaten ze aan het keukentafeltje met een kop koffie voor zich.

Philip was wat onrustig, benieuwd naar wat er zou komen. Waar was hij zo plotseling in terechtgekomen?

‘Ik zal je om te beginnen eerst eens wat meer vertellen over mezelf. In het dagelijks leven ben ik historica, professor aan de universiteit van Urbino. Ik geef les in de contemporaine geschiedenis van Italië en houd me dus bezig met de eigen tijd en kijk daarbij hoogstens een of twee generaties terug. Dat wil echter niet zeggen dat ik niets weet van de oude geschiedenis, maar het hedendaagse heeft toch meer mijn voorkeur.

Daarnaast doe ik ook nog wat andere dingen. Zo werk ik ook wel eens voor de organisatie die u heeft uitgenodigd, schrijf ik boeken en geef ik lezingen voor buitenlandse studenten en wetenschappers.

Een ander ding dat ik nog doe is dat ik bestuurslid ben bij de plaatselijke afdeling van de Gemeenschap van Sant’ Egidio.’ Ze zag de verbaasde blik in zijn ogen toen zij die naam liet vallen.

‘Juist ja, die ken je. Dat is de organisatie die destijds jouw adoptie naar Nederland in gang heeft gezet. Daarbij zijn fouten gemaakt, die nooit gemaakt hadden mogen worden. Je had eigenlijk nooit het land uit moeten gaan, maar je was in nood en in 1981 wist de organisatie, die pas sedert 1968 bestond, nog niet zo goed hoe te handelen in een acute situatie zoals die van jou.’